

ser, der bestod om disse Forhold, var for kort. Nu kan man strides om, hvorvidt det, der foreligger her, er en Lovgivning paa Finansloven, man kan strides om, hvorvidt Landstinget har Ret til at udsætte Bevillinger, som Folketinget har vedtaget, man kan strides om, hvorvidt Landstinget har Ret til at ind sætte Bevillinger, som Folketinget har stemt ud, men eet tror jeg nok, man af Hensyn til Fremtiden bør være enig om, og det er, at Bevillinger, som angaar bestaaende Love, og som ændrer, om ikke disse Loves Bogstav, saa dog Forudsætningen ikke alene for deres Vedtagelse, men for deres rigtige Udførelse i Praksis, maa Landstinget til enhver Tid have Ret til at tale med om.

Som sagt, da Tiden var saa begrænset, kunde vi ikke naa til en virkelig Realitetsforhandling, men vi gjorde dog Forsøg herpaa, og dette Forsøg gav sig Udslag i, at vi ved Udvalgsarbejdets Begyndelse stillede Forslag om, at de Militærautoriteter, de Funktionærer, de Statsembedsmænd, som har Hovedansvaret indenfor disse Institutioner, blev spurgt. Det gør vi jo i alle andre Forhold, det gør vi, naar det drejer sig om en hvilken som helst Administrationsgren indenfor Staten. Naar en Administrationsgrens økonomiske Basis angribes af Bevillingerne, er det ganske naturligt, at man spørger de Chefer, som Staten har ansat, og som har det fulde Ansvar for denne Administrationsgren: Hvad mener I? Vi tillod os at sende disse Spørgsmaal den rigtige Vej, vi bad Forsvarsministeren om at spørge disse Administrationsgrenes Chefer om, hvorvidt det var forsvarligt, at de Bevillinger, som en Gang af Forsvarsministeren var indsat paa Finanslovforslaget ved dets Fremlæggelse i Efteraaret, blev nedsat med det foreslaaede Beløb, eventuelt et andet. Vi fik i denne Henseende de Besvarelser fra samtlige disse Chefer, og disse Besvarelser af Spørgsmaalene var for Resten alle sammen af samme Karakter. De tilraadede, at der ikke skete nogen Nedsættelse. Efter Svarenes Modtagelse fortsatte vi i Udvalget Behandlingen af Finanslovforslaget, og mit Parti blev hurtigt paa Grundlag af de givne Besvarelser enig om, at der var enkelte Steder, hvor man kunde foreslaa mindre Besparelser. Ligesom Forsvarsministeren under Behandlingen af Ændringsforslagene i Folketinget og ved sine Udtalelser her i Landstinget ved Forelæggelsen har begrundet de foreslaaede Besparelser, som Ministeren og det samlede Ministerium ønsker, og som beløber sig til i alt noget over 7 Mill. Kr., med, at det var en Udskyldelse, saaledes gælder den samme Begrundelse i det væsentligste for de Æn-

dringsforslag, vi har stillet, og som kommer Forsvarsministeren i Møde med Hensyn til Besparelser.

Jeg vil dernæst gerne gaa over til Ændringsforslagslisten. Af den vil det ses, at der af Landstingets Finansudvalg er stillet Ændringsforslag til flere Paragraffer. Jeg vil først gøre opmærksom paa, at der er stillet Ændringsforslag til § 15, som angaar Socialministeriet, og til § 16, som angaar Ministeriet for offentlige Arbejder. Men disse Ændringsforslag er enten af rent formel Karakter, eller ogsaa er de fremsat for at rette Trykfejl og Misforstaaelser i det af Folketinget vedtagne Finanslovforslag. De er altsaa uden reel Betydning, og jeg skal paa hele Udvalgets Vegne anbefale Ændringsforslagene Nr. 9, 10, 11, 12 og 13 til Vedtagelse.

De øvrige Ændringsforslag er stillet til §§ 2, 21 og 22 og angaar udelukkende de Stridsspørgsmaal, der har været fremme. Jeg vil gerne om samtlige disse Ændringsforslag med Undtagelse af Ændringsforslagene Nr. 20, 27, 28 og 31 sige, at naar vi her foreslaar, at disse Beløb, som staaar ved hver enkelt Post, forhøjes, saa betyder det, at Forhøjelsen for hvert enkelt Omraade er lige saa stor som Nedsættelsen ved de Ændringsforslag, der fra Forsvarsministerens Side blev stillet ved tredje Behandling i Folketinget og vedtaget dér. Jeg skal derfor paa et Flertals Vegne indenfor Landstingets Finansudvalg anbefale, at de Forslag, vi her stiller, bliver vedtaget.

Hvad dernæst angaar Ændringsforslagene Nr. 20 og Nr. 31, saa ligger der i disse to Ændringsforslag, i Forbindelse med Bortfaldet af et andet Forslag, som var stillet i Folketinget, den, skal vi kalde det, økonomiske Indrømmelse, som Flertallet her i Landstinget gør Forsvarsministeren paa disse Budgetter. Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 20 er Forholdet det, at det i Folketinget af et Mindretal var foreslaaet, at den paagældende Sum skulde forhøjes med 500 000 Kr. Paa Grundlag af de Besvarelser, vi har faaet, i dette Tilfælde fra Generalstaben, optager vi ikke dette Ændringsforslag, men foreslaar, at Summen kun forhøjes med 100 000 Kr.; der sker altsaa paa denne Konto en Nedsættelse med 400 000 Kr. i Forhold til det Forslag, som den højtærede Forsvarsminister stillede ved Finanslovforslagets Fremlæggelse i Folketinget i Oktober Maaned. Noget lignende gælder Ændringsforslag Nr. 31 til Marineministeriets Budget, som angaar Fornyelse og Vedligeholdelse af Magasinbeholdningerne. Denne Post blev